

เทศน์เช้า วันที่ ๒๐ สิงหาคม ๒๕๕๐

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองแกว อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

เริ่มต้นนี้ เริ่มต้นต้องเชื่อปัญญาขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก่อน องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกอจินไตย ๔ เรื่องอจินไตย เห็นไหม อจินไตยเรื่องของกรรมใด กรรมนี้เป็นอจินไตยนะ เพราะกรรมมันซับซ้อนมาก เพราะอะไร? เพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเวลาสอนบุพเพนิวาสานุสติญาณ มันไม่ตันไม่มีปลาย ย้อนไปไม่มีที่สิ้นสุดเลย คุณครูบาอาจารย์เรายังย้อนอดีตชาติได้

เวลาพระพุทธเจ้าย้อนอดีตชาติ บุพเพนิวาสานุสติญาณ จุติปาตญาณ อาสวักขยญาณ มันไม่ตันไม่มีปลาย คำว่าไม่มีตันไม่มีปลายมันมีตัวแปรมหาศาลเลย พอมีตัวแปรมหาศาลนี้ เรื่องของกรรม แล้วเวลาเรื่องของกรรมมันเป็นอจินไตยนะ เราไม่สามารถจะบอกให้มันตายตัวได้ เพราะมันซับซ้อนมาจนแบบว่าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ายังเรียบเรียงได้ไม่ถูกเลย

แต่! แต่พระสมัยพุทธกาลเวลาทำผิคนะ เวลาที่ว่าทำไมพระองค์นี้พึ่งเทศน์หนเดียวเป็นพระอรหันต์เลย ทำไมพระองค์นี้เป็นพระอรหันต์แล้วทำไมเป็นอย่างนั้น นี่คุณพระสารีบุตรเป็นอัครสาวกเบื้องขวา ทำไมยังกระโดดข้ามคลองอีก องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกเมื่อชาติที่แล้วเขาเคยเป็นลิง เขาเคยนิสัยอย่างนั้นมา

นี่จิตนิสัย สิ่งที่เป็นจิตนิสัยมันซับซ้อนมาอย่างนี้ มันเป็นเรื่องอจินไตย แล้วเวลาเสร็จแล้วจะเป็นผู้หญิงผู้ชายมันเป็นได้ เป็นผู้หญิงผู้ชายนี้ เพราะอะไร? เพราะจิตไม่มีหญิงไม่มีชาย เวลาเป็นพระอรหันต์แล้วนะ นางภิกษุณีต่างๆ ที่เป็นพระอรหันต์ก็เป็นพระอรหันต์เหมือนกัน นี่นิพพานมีที่เดียวไง นิพพานก็หนึ่งเดียวเหมือนกันหมด ไม่มีนิพพานหญิง นิพพานชาย แล้วเวลาสมาธิก็ไม่มีสมาธิหญิง สมาธิชาย

แต่ด้วยแรงปรารถนา ด้วยความเกิดของเรา ใจคำว่าผิคนี่ ผิคนี่มันผิคนี่ ผู้หญิงก็ผิคนี่ ผู้ชายก็ผิคนี่ แล้วถ้าผู้หญิงผิคนี่ ผู้ชายที่ผิคนี่ก็มี มันต้องกลับไปอย่างนั้นไปหมดเลยหรือ? ถ้ามันกลับไปหมดมันซ้ำซากอยู่อย่างนั้นแหละ เพียงแต่ว่าเวลาคนปรารถนา ปรารถนาเป็นหญิง

เป็นชายนี้ได้ พระอานนท์เป็นผู้หญิงมาก่อน แต่ปรารถนาเป็นผู้ชายมันก็ต้องพัฒนามา นี่หัวใจ
ไปก่อน ความปรารถนามันไปก่อนแล้ว แต่ร่างกายมันก็ปรับสภาพไปๆ มันเป็นสภาวะแบบนั้น
ถ้าคนเห็นสัจจะความจริงใจ สัจจะความจริงมันจะเป็นสภาวะแบบนี้

ไอ้การผิคือคือการผิคือ การผิคือ การผิคือ ถ้าการผิคือนี้เปลี่ยนสภาวะได้เลย คนจะอยากเปลี่ยนสภาวะ
เยอะเยอะ มันก็ทำให้ผิคือไปสิมันก็เปลี่ยนสภาวะ แล้วเวลาความผิคือไปมันผิคือคนล่ะ?
เพราะเราทำคนเดียวหรือ? เราทำ ๒ คน ๓ คนนะถึงจะผิคือ ถ้าเราผิคือเราเปลี่ยนสภาวะไป
เลย แล้วคนที่ทำกับเรามันจะเปลี่ยนสภาวะเป็นอะไรล่ะ? มันจะเปลี่ยนสภาวะอะไร? นี่มัน
ขัดแย้งกัน ไปทั้งหมดเลย สิ่งที่มีขัดแย้งนะ มันขัดแย้งกับสัจจะความจริง

แต่เวลาที่ในสมัยพุทธกาล เห็นใหม่ คุณดูอย่างที่ว่าพระกัจจายนะรูปหล่อมาก เป็นพระที่มี
รูปร่างสวยงามมาก แต่เวลาผู้ชายเขาเห็นนะ “ถ้าได้พระกัจจายนะเป็นเมียเราจะมีสุขมาก
เลย” ตัวเองเป็นหญิงทันทีเลย มันเป็นโดยฤทธิ์ ถ้าเป็นโดยฤทธิ์มันเป็นชั่วคราว เพราะอะไร?
เพราะเวลาถึงที่สุดแล้วไปสารภาพไป ไปขอขมา พอขอขมาก็กลับมาเป็นผู้ชายอีก ทั้งๆ ที่ตอน
เป็นผู้ชายมีลูกไว้ ๒ คน แล้วไปเห็นพระ นี่เป็นพระอรหันต์ไงแล้วมีฤทธิ์มาก แล้วไปปรารถนา
เพราะเห็นว่าถ้าเป็นสามีเราหรือเป็นภรรยาเรา เราจะมีสุขมาก แล้วนี่เพศเปลี่ยนเลย พอ
เปลี่ยนเลย พอเปลี่ยนไปอยู่อีกเมืองหนึ่ง อายุไม่กล้ากลับ พอไม่กล้ากลับก็ไปมีสามี แล้วมีลูกอีก
๒ คนนะ พอมีลูก ๒ คน นี่เปลี่ยนจากผู้ชายเป็นผู้หญิงนี่นะ เพราะในขณะที่เป็นผู้ชายมีลูก ๒
คน ไปเป็นผู้หญิง นี่เป็นพ่อ ๒ คน เป็นแม่ ๒ คน แล้วกลับมาอีก

นี่เพราะคำว่าโดยกรรม กรรมมันให้ผลมหัศจรรย์มาก แต่การกระทำของเรา คำว่าผู้หญิง
ที่เกิดมาแล้วผิคือหมด มันเป็นไปไม่ได้หรอก แล้วอย่างนั้น ถ้าเกิดอย่างนั้นไม่มีผู้หญิงเลยหรือ?
มีแต่ผู้ชายหมดเลยหรือ? พอผิคือแล้วเป็นผู้หญิงหรือ? โลกนี้เป็นอย่างนี้นะ เพราะอะไร? เพราะ
คนเป็นผู้หญิงเขาอยากเป็นผู้หญิง คุณผู้ชายอยากเป็นผู้หญิงก็เยอะเยอะมหาศาลเลย ไอ้นี้เป็นเรื่อง
เปลือกๆ เราไม่อยากจะให้เถียงกันที่เปลือกนี้ไง

เรื่องเปลือกๆ นะโดยสมมุติ จริงโดยสมมุตินะ จริงโดยสมมุตินี้สมมุติบัญญัติ พอถึงที่สุด
แล้วมันเป็นวิมุติ วิมุติคือสัจจะความจริง ที่ว่าไม่ใช่สัตว์ ไม่ใช่บุคคล ไม่ใช่เรา ไม่ใช่เขา
ความรู้สึกไม่ใช่สัตว์ ไม่ใช่บุคคล ไม่ใช่เรา ไม่ใช่เขา แต่เพราะเราสมมุติว่ามีผู้หญิงผู้ชาย
ความรู้สึกเราเลยเป็นความรู้สึกของผู้หญิง ความรู้สึกของผู้ชาย มันออกมาจากตรงนี้ไง เพราะเรา

เป็นสมมุติแล้ว เราเกิดมาเป็นผู้ชายแล้ว เราเกิดมาเป็นผู้หญิงแล้ว พอเกิดเป็นผู้ชายผู้หญิงแล้ว นี่ความเห็นของผู้ชายมันเริ่มต้นจากตรงนี้ แต่เราย้อนกลับไปถึงสมาธิแล้วมันมีผู้หญิงผู้ชายไหม?

นี่ไม่ควรจะมาเถียงกันเรื่องปลายเหตุ มันจะย้อนกลับไปไปที่ต้นเหตุ ต้นเหตุคือความสุข ความทุกข์ในหัวใจ เพราะความสุขความทุกข์ในหัวใจ มันสุขมันทุกข์มันบีบคั้น เห็นไหม พอเราเป็นผู้หญิงแล้วเราต้องรับภาระ ต้องทำหน้าที่แม่บ้าน เราต้องทำ โห้ย หนักไปหมดเลย ไม่มีใครช่วยเราเลย เราก็น้อยเนื้อต่ำใจ แล้วบางคนผู้ชายที่อยากทำงานพอบ้าน โห้ย เขาทำงานดีกว่าผู้หญิงอีก ทำไมเขาทำได้ล่ะ?

นี่ถ้าเรามีตำแหน่งอะไร หรือเราไปแบกรับอะไรที่เป็นความทุกข์ ใอนั้นคือความทุกข์ ทั้งหมดเลย สิ่งที่ยึดขังใจ คือกิเลสขังใจ พวกความขัดข้องใจ นี่ทุกข์จริง ๆ เลย นะ ทุกข์คือชาติ ชาติการเกิดนี่เป็นทุกข์อย่างยิ่ง การเกิดเป็นทุกข์อย่างยิ่งมันก็ย้อนกลับมาที่นี้สิ ย้อนกลับมาที่ใจ ถ้าย้อนกลับมาที่ใจ ผู้หญิง...นางภิกษุณีก็เป็นพระอรหันต์ได้

ในปัจจุบันนี้แม่ชีแก้ว ศพเผาแล้วนะกระดุกเป็นพระธาตุหมดเลย เป็นพระธาตุเพราะอะไร? เพราะหลวงตาท่านบอกว่าผ่านตั้งแต่ปี ๕๕ ปี ๕๕ มันจับซ่อนมา ผู้หญิงก็เป็นได้ ผู้ชายก็เป็นได้ ถ้าทำความจริงนะ แต่เราไปติดกันที่เปลือกข้างนอกว่าเป็นผู้หญิงแล้วจะทุกข์ยากอย่างนั้นๆ ทุกข์ยากหรือไม่ทุกข์ยากมันเป็นผลแล้ว นี่ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค ทุกข์ความเกิดสภาวะแบบนี้แล้วเราไปแก้ไม่ได้ พอมันแก้ไม่ได้ มันอยู่ที่ตัดหาความทะยานอยาก

เรื่องตัณหา เรื่องสมุทัย แก่ที่สมุทัยกันนี้ แก่ที่สมมุตินี้ ถ้าสมมุตินี้ ถ้าเราปฏิบัติเข้ามามันเป็นของเราได้ทั้งนั้น มันเป็นของเราได้ทั้งนั้น เปลือกนอกอย่าไปถือเป็นสาระสำคัญ เปลือกนอกไม่ถือเป็นสาระสำคัญนะ นี่ถ้าเปลือกนอกเป็นสาระสำคัญ ตอนที่โลกมีปัญหากันตรงนี้ สิทธิมนุษยชน สิทธิความเสมอภาค สิทธิต่างๆ มันเป็นไปได้ไหม ในครอบครัวเราถ้าสิทธิเสมอภาคนะ เด็กเราไม่ดูแลมันเลย มันจะโตเป็นผู้ใหญ่ไปได้ไหม?

นี่สิทธิของเด็กเราต้องดูแลมันนะ เด็กนี้มันจะไม่ทันโลก แล้วถ้าเราปล่อยเด็กให้ความคิดไปตามประสาเด็ก เด็กจะโดนสังคมชักนำไปในทางที่เป็นเหยื่อของสังคม ถ้าเรามีหลักการของเรา เราจะปกป้องเด็กของเราไหม? แล้วนี่สิทธิของเด็ก แล้วเราไปปกป้อง เราไปดูแล เรายังเชื่อนะ เราเชื่อของเราว่ารักวัวให้ผูก รักลูกให้ตี เรายังเชื่อนะ ถ้าเราไม่มีการดูแลของเราเลย เราจะปล่อยเด็กของเราให้เป็นเหยื่อของสังคมหรือ? เราจะปล่อยให้เป็นอย่างนั้นไหม?

นี่สิทธิฯ สิทธิโดยกิเลสไง สิทธิชนะ เวลาเขาจะไปร้องยูเอ็นกัน ไปร้องสหประชาชาติ เห็นไหม สิทธิไม่เสมอภาค เราไม่เห็นด้วย ไม่เห็นด้วยเพราะอะไร? เพราะคนที่ปัญหาทางอ้อม อย่างนั้น มนุษย์เรานี้ละ มนุษย์เรา ปุถุชนเรานี้ละ ไม่มีปัญหาเท่าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าหรอก ธรรมและวินัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบัญญัติไว้แล้ว สิ่งนี้มันสุดขอดอยู่แล้ว ถ้ามันสุดขอดอยู่แล้ว ท่านไม่ได้แบ่งแยก ท่านเมตตาขนาดนี้

ในสมัยนั้นนะไม่มีใครให้ผู้หญิงบวชเลย ในสมัยนั้นนะนักบวชมีแต่ผู้ชายทั้งหมด เห็นไหม มีศาสนาพุทธเรานี้ คุณสิในปัจจุบันนี้กลับไปอินเดีย พวกจัณฑาลมาบวชพระกันเพราะอะไร? เพราะว่าเขาไม่ต้องเป็นคนชั้นต่ำไง เพราะศาสนาพุทธมันเปิดกว้างมาก เปิดกว้างขึ้นมา เปิดกว้างมาแล้ว เปิดมาแล้ว พอบวชเข้ามาแล้วนี่เสมอภาคกันหมดเลย สีล ๒๒๗ เหมือนกันหมดเลย นักบวชเหมือนกันหมดเลย แล้วภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกา เห็นไหม อุบาสก อุบาสิกาเขาฝากศาสนาไว้

คุณสิพระอรหันต์ พระเจ้าสุทโธทนะก็เป็นพระอรหันต์ ภัททิยะก็เป็นพระอรหันต์ เป็นปุถุชน เป็นคฤหัสถ์นี่เป็นพระอรหันต์ เห็นไหม สิ่งนี้มันเป็นไปได้ ถ้ามันเป็นไปได้ มันอยู่ที่หน้าที่ อยู่ที่หน้าที่การงานของเรา อยู่ที่เรากิดมา แล้วเรากิดมาในสภาวะอะไร ถ้าอย่างนั้นนะเราจะเสียเวลาในชาติหนึ่งเลย ชาติในปัจจุบันนี้ละ ตอนนี่ศาสนาเจริญ คำว่าเจริญ คุณสิที่ว่า การประพฤติปฏิบัติ สำนักไหนก็มีการปฏิบัติ เพราะการประพฤติปฏิบัติทุกคนสนใจ สนใจเพราะอะไร? เพราะถ้าปฏิบัติแล้วมันได้มรรคได้ผลจริง ทุกคนอยากปรารถนา

แต่เดิมทุกคนไม่กล้าปฏิบัติ บอกพันกาล พันเวลา พันทุกอย่างหมดเลย แต่ทุกอย่างไม่พ้นความเป็นทุกข์ไม่พ้นพ้นจากใคร ความเกิดความตายไม่พ้นจากใคร นี่ว่าพ้นจากเวลาทุกคนไม่กล้าทำ แล้วพูดกันมาก ปฏิบัติแล้วปฏิบัติไม่ได้ เดี่ยวจะเป็นบ้าเป็นบอ ปฏิบัติแล้ว คิดดูสิคนทำความดี เด็กนี้ปรารถนาดี เด็กนี้อยากมีการศึกษา แล้วว่าเด็กนี้ทำความดีแล้วมันจะเสียหาย มันเป็นไปได้อย่างไร? คนที่มันไม่ทำต่างหากมันจะเสียหาย

นี่ปฏิบัติไม่เป็นหรอก ถ้าไม่เป็น ไม่เป็นตรงไหน? ไม่เป็นนะเราต้องมีสติ เราต้องอย่าเชื่อตัวเอง ที่มันเป็นอยู่นี้เพราะอะไร? เพราะมันหลอน เวลาหลอนขึ้นมา มันเห็นอะไรขึ้นมา มันเชื่อๆ ไป เห็นขึ้นมาที่มีสติรับรู้แล้ววางไว้ รับรู้แล้ววางไว้ เราจะผ่านไปอีก คุณสิเวลาจะมาวัดนี้

ที่มาจากโพธารามมันผ่านมาตั้งกี่ตำบล ผ่านมาก็หมู่บ้านล่ะ? ถ้ามันเจอหมู่บ้าน ที่นี้วัด เจอวัดก็
แวะวัดนั้น มันจะเข้ามาถึงวัดนี้ได้ไหมล่ะ?

นี่ก็เหมือนกัน พอเห็นอะไรแล้วเราไปเชื่ออะไรไม่ได้ เราเห็นอันนี้ เพราะเรามีกิเลสอยู่
เราเชื่อสิ่งที่เราเห็นไม่ได้ สิ่งที่เราเห็นนี่เห็นจริง แต่ความเห็นนั้นไม่จริง เพราะความเห็นนั้นมี
กิเลสพาเห็น ความเห็นนั้นไม่จริงหรือ เห็นอะไรก็ไม่จริงทั้งนั้นแหละ สิ่งที่ไม่จริงนี่วางไว้ๆๆ
พอมันวางไว้ เหมือนกับเราก็จับรถผ่านมาๆ จิตมันจะละเอียดเข้าไปๆๆ มันจะผ่านเข้าไป อย่าไป
เชื่ออะไรทั้งสิ้น สิ่งที่เราเห็นนี่ทำให้เราเน้นเข้าทั้งนั้นแหละ เวลาเราจะเข้าบ้านเรามีร้วบ้าน พอผ่าน
จากร้วบ้านเข้าไปมีสวนหย่อม ไปนอนอยู่ที่สวนหย่อมนะไม่ยอมเข้าบ้านสักที สวนหย่อมนี้เป็น
ของเรา ต้นไม้ที่สวยงาม ดอกไม้สวยงาม หินก้อนที่สวยงาม บ้างบอกแตกอยู่อย่างนั้นแหละ นี่มันต้องผ่าน
เข้าไปในบ้าน ผ่านเข้าไปในบ้านนะ

นี่สมาธิมันเป็นอย่างนี้ สมาธิเป็นอย่างนี้ เห็นไหม ที่ว่าไม่ใช่สัตว์ ไม่ใช่บุคคล ไม่ใช่ตัว
ไม่ใช่ตน ไม่ใช่เรา ไม่ใช่เขา ให้อำนาจไปเถียงกันเรื่องเปลือกๆ นะเราก็เถียงไปกับเขา เวลาเขาออกนอก
กลุ่มนอกทาง เราจะบอกเลย นี่เราจะมาเถียงกันใหม่ว่าเราจะใช้จันใส่ข้าว ใช้ถ้วยใส่ข้าว ใช้ชามใส่
ข้าว ใช้ใบตองห่อข้าว เราจะเถียงกันทำไม? เราเถียงกันอะไร? ใช้ใบตองก็ห่อได้ ใช้ใบไม้ก็กิน
ข้าวได้

นี่ก็เหมือนกัน ภาชนะคือความเป็นไป มันจะไปเถียงกันทำไม? แต่คนเขาไปเถียงกันตรง
นี้ เขาไม่มองเลยว่าสิ่งที่เขาบอกว่าเป็นสิทธิ เป็นสิ่งต่างๆ ...สิทธิก็คือสิทธิ สิทธิมันมีกันทุกๆ คน
แหละ แล้วสิทธิเราได้มาแล้วเรารักษาสิทธิเราไหม? เราได้บำรุงรักษาสิทธิ เราได้ใช้สิทธิเรา
สมบูรณ์ไหม? แต่เวลาประพฤติปฏิบัติ เห็นไหม คุณลมหายใจเข้าและลมหายใจออก นี่กำหนด
พุทโธบ้างหรือเปล่า? นี่ได้รู้จักคุณค่าของชีวิตไหม? เกิดมานี่ ตั้งแต่เกิดมาอายุเท่าไรแล้ว ๑๕ ปี
๒๐ ปี ๑๐๐ ปี เกิดมานี่เป็นสิทธิของเรา แล้วถ้าตายไปสิทธิเราอยู่ที่ไหนล่ะ?

สิทธินี้ตายไปจิตมันก็ไป ใครจะเถียงว่ามีหรือไม่มีก็แล้วแต่ เดี่ยวจะรู้เอง ต้องรู้แน่นอน นี่
องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้เชื่อถ้าทำประโยชน์แล้ว ไปข้างหน้าจะดีหรือไม่ดีมันเป็น
สภาวะของมัน เราต้องเห็นแน่นอน แต่ถ้าเราเชื่อ ไปถึงนั้นเราก็ได้ประโยชน์ ถ้าเราไม่เชื่อ เราไม่
เชื่อตรงนี้เราก็ไม่ได้อะไรเลย

นี่ก็เหมือนกัน ถ้าเราไม่ทำเราก็ไม่รู้อะไรเลย แต่ถ้าทำแล้วมันจะเห็นสภาวะแบบนี้ทั้งหมด มันเป็นไปตามกรรมของมัน ตามกรรมของมันนะ ผู้หญิงก็สำเร็จได้ ผู้ชายก็สำเร็จได้ ผู้หญิงก็ภาวนาได้ ผู้ชายก็ภาวนาได้ นักบวชก็ทำได้ทั้งนั้นแหละ แล้วบวช เห็นไหม บวชใจก็ได้ บวชกายก็ได้

บวชกายขึ้นมา นี่ที่นักบวชบวชกายขึ้นมาเพราะอะไร? บวชกายขึ้นมา เห็นไหม ในพระไตรปิฎกบอกว่าภิกษุทางกว้างขวาง กว้างขวางตั้งแต่เข้าขึ้นมาที ๔ นี่ดี ๓ ขึ้นต้นแล้ว แล้วต้นขึ้นมา เวลามาจัดที่เสร็จเราภาวนาแล้ว ภาวนาจนออกบิณฑบาต ถ้าบิณฑบาตไป นี่ปัญญา มันจะหมุนไปเรื่อยๆ กระทบสิ่งใดมันใช้ปัญญาเกิดขึ้นมาตลอดเวลา นี่บิณฑบาตมาแล้ว ขนาดบิณฑบาตมาแล้ว จัดอาหารใส่บาตรแล้วนี่เดี๋ยวปฏิสังขาโย

ปฏิสังขาโยนะ เพราะถ้าเราได้อุดอาหาร เราได้ผ่อนอาหารนะ สิ่งใดมันอยากทั้งนั้นแหละ กิเลสมันจะออกกินก่อน กิเลสมันจะกินก่อนปากกินนะ ปากนี่ยังไม่ได้ฉันทข้าวเลย กิเลสมันกินไปหมดแล้ว นี่เราถึงมีปฏิสังขาโยเพื่อจะต่อสู้กับมัน เห็นไหม นี่ทางกว้างขวางอย่างนี้ไง ถ้าเรากว้างขวาง ขณะที่ฉันอาหารนี่นะ มันทุกอย่างตนะกระทบหมด ถ้าเรามีสติสัมปชัญญะเราจะต่อสู้ เราจะแพ้จะชนะกันตรงนี้ นี่อะไรดีวางไว้ๆ ดีไม่แตะ ดีไม่แตะ แล้วดูซิว่ากิเลสมันจะยอมไหม?

นี่อาหารเหมือนกัน คุณค่าของอาหารต่างกัน ความเห็นต่างกัน เห็นไหม นี่ทางกว้างขวางตั้งแต่เช็ดบาตร ล้างบาตร เสร็จแล้วไปภาวนา นี่ทางกว้างขวางอย่างนี้ แล้วทุกคนมีสิทธิ์เหมือนกัน เรามีสิทธิ์เหมือนกัน เรามีภาระหน้าที่ใช้ไหม? เราเกิดมามีครอบครัว เรามีภาระหน้าที่เราก็ต้องดูแลของเราไป เพราะอะไร? นี่กรรม เพราะอะไร?

“สิ่งใดที่ทำแล้วนึกถึงอดีต นึกถึงย้อนหลังแล้วเสียใจ สิ่งนั้นไม่ดีเลย” สิ่งนั้นไม่ดีเลย แล้วเราย้อนไปสิ สิ่งที่เราทำนี่เราเสียใจไหม? แล้วขณะที่ปัจจุบันทำไมเราไม่ยับยั้งใจของเรา ปัจจุบันนี้ทำไมเราไม่ขังใจของเรา เห็นไหม องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกแก่กิเลสได้แก่ที่ปัจจุบันนี้ ถ้าปัจจุบันนี้เราแก้ไขได้

นี่ก็เหมือนกัน ในการภาวนาของเรา ปัจจุบันนี้เรายังมีลมหายใจไหม? เรายังมีชีวิตอยู่ไหม? แล้วเราจะไปวิตกวิจารณ์เรื่องอะไร? ไปวิตกวิจารณ์เรื่องข้างนอกนะ ไปวิตกวิจารณ์เรื่องข้างนอก เรื่องสิ่งที่เราเกิดสถานะอย่างนี้ แล้วในศาสนาสอนอย่างนั้น ศาสนาบอกไว้จริงๆ บอกไว้

เรื่องศีล ๕ ทั้งหญิงและชาย หญิงและชายนะ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเกิดมาจากใคร? คุณทำไมไปเทศน์โปรดมารดาถึงคุณนุ่นล่ะ นี่ทำไมไปเทศน์โปรดล่ะ? เทศน์เอาไปหมดเลย เพราะอะไร? เพราะซึ่งถึงบุญถึงคุณไง

นี่เกิดที่ไหน? เกิดจากแม่ ทุกคนเกิดจากแม่นะ จะหญิงจะชายเกิดจากแม่เหมือนกัน เกิดจากแม่ แล้วคิดคุณสิพ่อแม่เลี้ยงมา เลี้ยงคุณสิ่งนี้มา คุณมันเกิดขึ้นมาใหม่? ถ้าคุณเกิดขึ้นมา ถ้าเราทำไปแล้วนี้สายบุญสายกรรม เห็นไหม สายบุญสายกรรม คนที่เกิดมา ที่นั่งกันอยู่ที่นี่ไม่เคยเป็นญาติกัน ไม่เคยเกิดมาสัมพันธ์กัน ไม่เคยเห็นหน้ากันมาตั้งแต่อดีตชาติไม่มี องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกไม่มี ไม่มี คนเกิดมามันต้องมีสัมพันธ์กันมาชาติใดชาติหนึ่ง จะสัมพันธ์กันมาทางที่บวกหรือทางที่ลบเท่านั้น

ถ้าสัมพันธ์ทางที่บวก เห็นไหม เกิดมาก็จะมาเกื้อกูลกัน จะเชิดชูกัน เกิดมาทางที่ลบ เกิดมาก็มาทำลายกัน ทำลายนะ คนหนึ่งไม่ทำลาย คุณ คุ้อย่างเทวทัตกับองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสิ นี่ผูกโกรธผูกอาฆาตกันมาตลอดเลย สร้างบุญสร้างกรรมกันมาตลอด นี่มันจะมีมาอย่างนี้ แล้วของเราไม่ใช่อย่างนั้นเพราะเราไม่เห็นสภาวะแบบนั้น แต่มันก็ต้องมีมาอย่างนี้ ถ้ามีมาอย่างนี้ มันจะเป็นไปอย่างนี้อีก มันจะเป็นไปอย่างนี้อีก แล้วเราจะไปปรารถนาอะไรกับอดีตอนาคตล่ะ?

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนปัจจุบัน เห็นไหม หญิงหรือชายไม่สำคัญนะ สำคัญว่าในปัจจุบันนี้มีสติสัมปชัญญะไหม? เห็นคุณค่าของชีวิตไหม? แล้วจะประพฤติปฏิบัติไหม? หน้าที่ของหญิงก็ทำหน้าที่ของหญิงไป หน้าที่ของชายก็ทำหน้าที่ของชายไป มันก็เท่านั้น เอาแต่เรื่องของผลมาคะคานกัน แล้วเรื่องความเป็นไปของความจริงก็ไม่มาทำกัน เรื่องที่จะเป็นคุณประโยชน์กลับมองข้าม ไปเถียงกันแต่เรื่องปลายเหตุ แล้วเอาปลายเหตุมาโต้แย้งกัน แล้วก็ไปตามกันสภาวะแบบนั้น

เราเห็นอย่างนี้ เราเข้าใจของเราเองมาตลอด แต่พูดนะมันไม่มีเหตุให้ต้องพูด ถ้ามีเหตุให้พูด ใครสงสัยถามมาสิ มันเป็นไปไม่ได้ โดยหลักต้องเป็นอย่างนี้ โดยหลักนะ แต่แอกซิเดนส์มันมี แอกซิเดนส์ที่ว่ามันเป็นครั้งเป็นคราวอย่างที่ว่านี้มันมี เห็นไหม คุณสิแอกซิเดนส์ นี่กรรมมันมี โดยหลักมันมี คนเรานี้จะถ้าทำความดี ทำดีกับทำปกติ เวลาตายไปจะต้องไปยมบาลก่อน ต้อง

ไปขึ้นศาลก่อน แบ่งแยกก่อน แต่ถ้าคนทำความชั่วไม่ต้อง เทวทัตลงนรกไปเลย คนทำดีขึ้นมา
ขึ้นสวรรค์ไปเลย ไม่ผ่านตรงนี้ก็มิ

ไม่ใช่ทุกคนต้องไปยมบาลนะ ต้องไปตัดสินกันก่อน มันไม่ใช่อย่างนั้นหรอก มันอยู่ที่
แอกซิเดนส์ อยู่ที่คนทำดีมากๆ มันไม่ต้องผ่านให้ตัดสิน มันดีโดยเนื้อหาของมันอยู่แล้ว คนชั่ว
มากๆ มันก็โดยเนื้อหาของมันอยู่แล้ว แต่คนส่วนใหญ่แล้วมันปานกลาง ๕๐-๕๐ ทั้งนั้นแหละ
ต้องไปตัดสินกัน ถ้าตัดสินกัน... ไม่ต้องยึดอะไรเป็นหลัก ขอให้ทำดีไปเถิด แล้วผลมันจะเกิดกับ
เราเอง เอวัง